

framhald av síðu 28

Sosialurin – ein rósa ið krevur vætu

Einar fríar Føroyar vóru í stoyppiskeiðini, og oddamaðurin fyri hesum var tann blóðreyði Arnbjørn Thomsen, sum eisini bar reytt fullskegg. Aftanfyri tað politiskt reyða og politisku flosklarnar búði eitt menniskja við hjarta av gull og hann vildi ikki haltari hønu mein. Og Fríu Føroyar komu regluliga út og var til gangs fyri ein lítlan bólk av kommunistiskum landsmonnum, sum hava roynst mær til denna dag.

Hilmar Jan hevði so at siga alt sítt lív liggjandi á skriviborðinum. Har lógu myndir, manuskriptir, tannbust, toilettaskan. Skiftiklæðir, taskur við myndaútgerð og mangt annað. Tá eg byrjaði hevði dungin lyft seg upp frá borðinum, og tá vit høvdu arbeitt saman í eitt ár var Hilmar Jan horvin aftanfyri dungan. Og skil var í dunganum, hann leitaði ongantíð, men visti hvar alt var í tí sum vit onnur kalla órudd.

Evnarikari, dugnaligari, vinsælari og stuttligari manni enn Hilmar Jan havi eg ongantíð arbeitt saman við. Hann kundi lyfta upp sinnini sjálvt tann gráast mánamorgunin, tá ið húsið var stirvið av regulerari hundasjúku. Vit báðir mentu eitt vinarlag, sum er líka tætt enn, hóast nú er langt í millum, at vit hittast.

Ovasta hæddin

Og higartil hava vit einans hildið okkum í miðhæddini og eitt sindur í kjallaranum, ovasta hæddin er ikki nevnd og har helt tað góða fólkið til. Ein trappa bant hæddirnar saman, og vit lærdu at lesa hvør gekk í gjøgnum trappurnar, alt eftir gongulagnum og hvussu seint ella skjótt fólk gingu. Títtastu gjøgnum trappurnar vóru Jan Muller, blaðstjóri og Tórfinn Smith, sum var í blaðleiðsluni og eisini býráðspolitikkari fyri Javnaðarflokkin. Jan osaði av hugskotum og virkishugi og misti ongantíð heilt mótið, líka mikið hvussu illa stóð til. Og Tórfinn minti “fyri so vítt” nógv um hann. Ein maður, sum fekk tingini skjótt frá hondin.

Á ovastu hæddini, sum eg flutti upp á seinni, vóru persónligheitir, sterkar persónligheitir, sum eg havi knýtt vinarløg við, sum enn eru inntakt. Har vóru nøvn, sum enn eru á Sosialinum, Ann og Jóhanna, sum halda skil á øllum. Og onnur, eitt nú Dagny og Randi, sum ikki vóru bangnar fyri at siga sína hugsan um tey evni, vit valdu, og sum eggjaðu, tá ið á stóð. Kalmar sá lívið gjøgnum linsuna á fototólinum og arbeiddi nógv í myrkri, og hann rørdi 33 ferðir við skeiðini sukrið runt í kaffinum um morgunin, so mikið ofta at fólk kundi missa tolið. Har vóru onnur, Eyðun Klakkstein, kvikur og effektivur. Eiríkur var enn lærari og nevndarlimir í partafelagnum og ikki vorðin blaðstjóri. Hann kom vásaklæddur sum enn á Sosialin, meðan eisini fekst við alt møguligt annað. Og Jonhard Hammer var slett ikki føddur í blaðhøpi. Og nú havi eg heilt sikkurt gloymt fleiri, eitt nú kvika setaran Sigrid og Simonu og allarhelst

Nýtt skelti verður hongt upp á blaðhúsið á Argjum. Kristjan Dahl, fyrirtaksstjóri, og Jóhanna Vang, skrivstovukvinna, fylgja við

Njál Sigurdjónson umbrýtur grein hjá Dagny Joensen í blaðhúsinum á Argjum í nítíðarunum

avloysaran Hera eisini, men haldi mær til góðar.

Njál Sigurdjónson var umbrótari og arbeiddi í myrkakamarinum, har hann vaks og minkaði myndin og legði rastir í. Hetta var áðrenn teldan og scannarar yvirtóku hetta arbeiðið. Ein vinarligur íslendingur, kvikhentur og musikalskur og fittur. Ein dagin vísti fyrirtaksstjórin Kristjan Dahl, sáli. einum skiftisnæmingi runt í blaðhúsinum. Hetta var uppundir deadline og eg og Njál vóru langt burturi í at gera forsíðu. Hetta var í tíðini, tá ikki var so vanligt at síggja litt fólk í Føroyum, og skiftisnæmingurin, sum kallaðist Prudence, var krunkasvørt og hartil stórlig og fœrlig. Njál klippir og límar og hyggur niður í ljósborðið, meðan Kristjan sigur: “Njál, hetta er so Prudence.” Njál hyggur upp úr einum heilt øðrum heimi og sær beint upp í bringuna og andlitið á hesi vøkru krunkasvørtu kvinnu, og hann hvøkkur við, bakkar á kontórstólinum og sigur: “Djøvul!”

Exodos og heimferðin

Útferðin hjá Sosialinum úr Sjúrdargøtu í Rabarbukvarterinum og út á Argir menti blaðið frá at vera eitt vanligt flokksblað og til at gerast ein sjálvstøðugur miðil, so óheftur, sum tað nú einaferð ber til hjá einum miðli, og vit eiga at takka einum ógvuliga tolnum flokki, Javnaðarflokkinum, fyri, at hann gav blaðnum møguleikan at vaksa. Eg tori at pástanda, at javnaðarfólk fingi verri viðferð enn fólk úr øðrum flokkum á Sosialinum hesi ár, júst tí, at vit vildu prógva, at vit ikki longur vóru ein javnaðarsproyta.

Og málið eydnaðist. Eg byrjaði greinina í 1990 og nøkur ár seinni vóru vit komin ájavnt við Dimmalætting og yvirhálaðu eisini. Eg var staddur úti í heimi, tí eg hevði fingið eitt enn meira lokkandi starv hjá Sjómanskirkjuni, tá ið hetta hendi, og eg var ógvuliga stoltur hendan dagin, eg fekk boðini.

Tíðin niðri í Vágsbotni hevur verið nýtt til at laga seg til nýggjar umstøður í miðlahúsinum, broytingin í miðlalandslagnum gjørdi, at tíðin fór frá dagligari útgávu, nú eru tað eisin tíðindaportalur og útvarp, sum skal røkjast, og Sosialurin er vorðið eitt blað, har eitt sindur meira av tungum bakgrundslestri er at síggja, heldur enn nýggjheitir. Og hetta verður neyvan endaligt, tí miðlalandslagið broytist alla tíðina, og fær Sosialurin vætu, heldur hann fram at blóma, sum ein kritiskur, óheftur miðil, har aðalmálið altíð eigur at vera at lýsa eitt mál frá øllum síðum. Og eg kenni meg framvegis knýttan at blaðnum, hóast eg ikki havi verið á lønarlistanum leingi og fari at halda fram við at stuðla Sosialinum, sum eg eri góður við. Sosialurin tók í móti mær, tá ið eg var á botni í lívinum, og tað eri eg honum takksamur fyri.